

Diagnózis 2.0

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 42. szám, 2020. október 16.

Óvár I. Tamás magyar polgárként adott diagnózisához (*Diagnózisok, ÉS*, 2020/41., okt. 9.) én is csatolnám a sajátomat.

Jobboldali, konzervatív sajtóról ír, mely elsiklik a kisebb-nagyobb kormányzati stiklik fölött. Az én diagnózisom szerint nem beszélhetünk jobboldali, konzervatív sajtóról, csak egy KESMA nevű szörnybe az oligarchák által felvásárolt és begyömöszölt propagandahálózatról. Melyet közvetlen adófilléreinken túl az állami/kormányzati – szintén adófillérjeinkből finanszírozott – propagandahirdetések tartanak el. Ezek után milyen konzervatív értékeket tudnának közölni, ha pusztán létük ellentmond minden konzervatív értéknek? Azt meg mégse lehet elvárni tőlük, hogy az őket etető kézbe harapjanak, még kis stiklik esetén sem. Hogy a nagyságrendekkel nagyobb gazemberségekről ne is essék szó.

Ugyancsak diagnosztizálja a szerzőnk, hogy általa hangsúlyozottan tárgyilagosnak és függetlennek nevezett médiák meg nagyítóval is nehezen fellelhetően foglalkoznak a pozitív kormányzati lépésekkel. Most azon túl, hogy elvárásaink szerint a pozitív kormányzati lépéseknek kellene a természetesnek lenniük, hiszen a kormányzásnak a közjót kéne szolgálnia, én bizony nem látom azok oly bő tárházát, mint Óvár I. Tamás. Pedig komoly önvizsgálatot tartottam. De sem a közigazgatás átszabásában, sem az önkormányzatiság visszanyeséseiben, sem a bírói függetlenség erősítésében, a korrupció elleni harcban nem láttam efféle jeleket. Átgondolva az oktatás, az adópolitika, a sportfinanszírozás, az akadémiai szabadság kérdéseit, szintén üres maradt képzeletbeli rubrikám. Vagy ahol adott, ott a másik kezével visszavett vagy rombolt. (Gondoljunk az orvosi bérek emeléséhez csatolt vezénylési rendszerre, hogy a legutóbbit említsem.)

Vagyis, az én diagnózisom szerint szerzőnk éppoly hamis szellemi táplálékot kínált írásával, mint amit az általa függetlennek titulált sajtó szemére vet.